

Heersende pestziekte in behoudend kerkelijk Nederland...

Geachte lezers, langs deze weg wil ik u aandacht vragen voor hetgeen ik onlangs las op de website van ds. W. Pieters.

Het gaat om twee verschillende inzenders, die met vragen komen, die eigenlijk zeer duidelijke en heldere toonbeelden zijn van de heersende pestdwalingen in behoudend kerkelijk Nederland. Ik heb er werkelijk geen andere woorden voor. Luther zei het eens: "de Paus en derest, ik haat ze als de pest!" Nu, ik sluit me daar van harte bij aan, want ik wil maar even voorzichtig aangeven dat we qua leer en prediking weer bijna terug bij ROME en de Paus zijn. Toonbeelden die zeer duidelijk aangeven wat vele mensen onbijbels en valselijk wordt aangepreacht, op de mouw wordt gespeld c.q. wordt wijs gemaakt middels de prediking, maar ook middels het pastorale werk, bijv. d.m.v. huisbezoeken. Toonbeelden waarom velen, vaak onwetend, met een valse rustgrond en met een ingebeelde hemel straks voor eeuwig ter helle zullen varen. Beide stukken zijn overgenomen met medeweten en instemming van ds. WP t.b.v. plaatsing op deze website.

De eerste vraag :

'Hoe openbaart de Zoon Zich in het hart?'

De vraagsteller schrijft erbij:

Ik heb hier veel strijd over, mede gezien het feit dat velen (bij navraag) zonder de openbaring van Jezus gerust verder leven, omdat - zegt men dan - dit niet elke gelovige ten deel valt.

Lees hier het antwoord van ds. WP : [lees op mijn website : DWW](#)

Commentaar - DJK : Nu ging het mij in deze, vele malen meer om de vraag die gesteld werd door de vragensteller dan om het antwoord op deze vraag van ds. WP. Het is namelijk een vraag die in velerlei harten leeft bij mensen die met name kerken en hun onderwijs verkrijgen uit de afgescheiden kerken. Hiermee wensen wij niet af te geven ap alle leraren uit die kerkverbanden, daar wij geloven dat er ook in die kerkverbanden nog ware knechten en kinderen Gods zitten, maar temeer op de dwaalleer die in deze kerken wordt gebracht. Uit deze vraagstelling komt duidelijk naar voren dat de zgn. wedergeboorte in de leer en prediking losgekoppeld is geworden van de rechtvaardigmaking, wat eigenlijk ook weer naar voren komt in de onderstaande vraag. Wél wedergeboren, maar geen zaligmakende kennis aan het Borgwerk van Christus. Wel een zgn. (ver)nieuw(d) hart, maar geen kennis aan de schuldvergeving der zonden. De één komt wél tot deze kennis en een ander niet, want -zo zegt met - dat ligt onderscheiden, dat is een nadere weldaad. Weet u wat deze zielsmisleidende verderfelijke uitleg van leer daarmee eigenlijk wil zeggen, geliefde lezer? Namelijk, dat iemand **zonder de Heere Jezus naar de hemel** kan gaan. Geestelijk met Iemand in het huwelijk getreden, maar niet weten met Wie....?? Mag ik u in dit verband

aanraden om mijn [artikel over Exodus 12](#) eens te lezen? Het volk Israel werd verlost uit haar diensthuis middels een weg van bloedstorting en gerechtigheid. Dit heeft een letterlijke betekenis naar het aardse Israel, maar ook een geestelijke betekenis aangaande het geestelijke Israel, Gods uitverkoren volk. *"En dat bloed zal ulieden tot een teken zijn aan de huizen, waarin gij zijt; wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbij gaan; en er zal geen plaag onder ulieden ten verderve zijn, wanneer Ik Egypteland slaan zal. En deze dag zal ulieden wezen ter gedachtenis, en gij zult hem den HEERE tot een feest vieren; gij zult hem vieren onder uw geslachten tot een eeuwige inzetting, Exodus 12:13-14"*

Om wat breder in te gaan over de vraag hoe de Zone Gods zich openbaart aan het hart van de zondaar tot heil, vrede en zaligheid van die zondaar, raad ik u aan mijn verhandeling over 'Jezus en blindgeborene' te lezen : [klik hier](#)

De tweede vraag :

Wel een kind van God - en geen vergeving?

Pas hadden wij huisbezoek. De ouderling vertelde dat hij wist een kind van God te zijn. Ook zei hij dat hij niet wist dat zijn zonden vergeven zijn. Ik vroeg toen hoe dit kon: horen bekering en vergeving van zonden dan niet bij elkaar? Hij antwoordde: van Gods kant wel, maar hij kon zelf niet zeggen dat zijn zonden vergeven zijn. Wilt u hier iets over schrijven in uw rubriek? Als bekering en vergeving van zonden uit elkaar getrokken worden, heeft dat dan gevolgen voor de beleving van de ellendestaat?

Antwoord – ds. WP :

In de Bijbel lezen we bij mijn weten niets van hetgeen de ouderling op het bovenvermelde huisbezoek zei: wel te weten een kind van God te zijn, maar niet te weten vergeving van zonden te hebben ontvangen.

Wie niet weet of zijn zonden zijn vergeven, moet maar niet zeggen dat hij Gods kind is, in ieder geval niet op een zaligmakende manier. We zijn krachtens schepping allemaal kind van God, want Adam is Gods zoon. En krachtens het verbond zijn ook alle verbondelingen kind van God, op een andere manier dan alleen krachtens schepping, want Israël is Gods zoon. Maar krachtens wedergeboorte een kind van God zijn, op zaligmakende manier dus, is alleen door geloof in Christus, of - anders gezegd - is alleen omwille van de Persoon en het werk van Christus. Zo belijden wij het met vraag en antwoord 33 van de Heidelbergse Catechismus:

'Waarom is Hij Gods eniggeboren Zoon genaamd, zo wij toch ook Gods kinderen zijn? Omdat Christus alleen de eeuwige natuurlijke Zoon van God is, maar wij zijn om Zijntentwil uit genade tot kinderen Gods aangenomen.'

Wat betreft de vergeving der zonden leren wij met de Catechismus in antwoord 21 dat het ware geloof - en zonder dat ware geloof zal toch die ouderling zich niet een kind van God durven noemen, vermoed ik - vertrouwt dat vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid niet alleen aan anderen, maar ook aan mij geschonken is van God, uit louter genade, alleen omwille van de verdiensten van Christus.

In de Nederlandse Geloofsbelijdenis lezen we over de vergeving van zonden (in artikel 22):

'De Heilige Geest ontsteekt in onze harten een oprecht geloof, dat Jezus Christus met al Zijn verdiensten omhelst, Hem eigen maakt, en niets anders meer buiten Hem zoekt ... Dit geloof is een instrument, dat ons met Hem in de gemeenschap van al Zijn goederen houdt; welke, de onze geworden zijnde, ons meer dan genoeg zijn tot vrijspreking van onze zonden.'

Daarom is het in strijd met de Drie Formulieren van Enigheid om een kindschap Gods te veronderstellen zonder vergeving van zonden.

Dat het ondertussen bij sommigen of zelfs velen van Gods kinderen moeilijk kan liggen, wil ik aannemen. Al Gods kinderen kennen, denk ik, wel eens de aanvechting: zouden mijn zonden wel echt vergeven zijn?

Pas las ik daarover een stukje van Luther. Het ging over Johannes 20 vers 23. Daar zegt de Heere Jezus tot Zijn discipelen: "Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden." Luther legt uit dat het daar gaat over de bediening der verzoening door de sleutels van het Koninkrijk der hemelen. Onder andere bestaat dat hierin dat een knecht van God tegen een treurende, berouwvolle zondaar, die zich op Christus alleen verlaat, mag zeggen: 'Namens God verklaar ik u dat uw zonden zijn vergeven.' Het gaat hier dus over wat de Heidelbergse Catechismus verwoordt in vraag en antwoord 84. Daar lezen we:

'Hoe wordt het hemelrijk door de prediking van het heilige Evangelie ontsloten en toegesloten? Alzo, als volgens het bevel van Christus aan de gelovigen, allen en een ieder, verkondigd en openlijk betuigd wordt dat hun, zo dikwijls als zij de belofte van het Evangelie met een waar geloof aannemen, waarachtig al hun zonden van God, om der verdiensten van Christus wil, vergeven zijn.'

Luther zegt dan dat wij dit erg dierbaar en kostbaar moeten achten, "Want die lieve Man, de trouwe, hartelijke Opziener van onze zielen, Jezus Christus, heeft wel geweten dat Zijn lieve Christenen gebrekkig zijn en daarbij veelvuldig en zonder ophouden worden aangevochten door de duivel, het vlees en de wereld; en dat zij soms zullen vallen en zondigen." Even verder zegt hij tegen bestreden zielen: "Wanneer u niet de vergeving zoekt in het Woord, zult u tevergeefs naar de hemel opzien om genade of naar de inwendige vergeving - zoals sommigen dat noemen. Wie niet gelooft dat zijn zonden vergeven zijn, zal het gaandeweg wel ervaren hoe zeker zijn zonden hem al vergeven waren, hoewel hij het niet wilde geloven. U kunt God geen grotere eer bewijzen dan Hem in dit Woord geloven. En u kunt Zijn Woord geen grotere oneer aandoen dan het niet te geloven. Dat is hetzelfde als wanneer u zegt: God, Gij liegt, het is niet waar wat Gij zegt, ik geloof het niet."

Hierop mag "een angstig hart zich moedig verlaten, en tegen zijn eigen boze geweten in, in tijd van nood, zeggen: welaan, mijn zonden, hoe veel en groot zij ook zijn, toch zijn zij mij allemaal vergeven. Daar verlaat ik mij op, en ik wil van geen zonden meer horen, allemaal zijn ze vergeven en allemaal zijn ze vergeten! Is mijn berouw niet genoegzaam? Zo is toch Zijn Woord genoegzaam. Ben ik niet waardig genoeg? Zo zijn toch Zijn beloften waardig genoeg. Hij is getrouw en waarachtig."

Met de Drie Formulieren van Enigheid belijden wij dat het ook voor die ouderling waar is, wat Petrus Cornelius verkondigt in Handelingen 10 vers 43: "Dezen [= Jezus Christus] geven getuigenis al de profeten, dat een ieder die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam." En zoals Paulus in de synagoge te Antiochië zegt (Handelingen 13 vers 39): "Door Deze [= Jezus Christus] wordt een ieder die gelooft, gerechtvaardigd."

De brieveschrijver heeft nog een vraag: 'als bekering en vergeving van zonden uit elkaar getrokken worden, heeft dat dan gevolgen voor de beleving van de ellendestaat?'

Bekering en vergeving der zonden horen bijeen, ook volgens de opdracht van de Heere Jezus aan Zijn apostelen in Lukas 24 vers 47, waar Hij zegt dat in Zijn Naam gepredikt moet worden bekering en vergeving der zonden. Deze twee: bekering en vergeving der zonden, horen bijeen. Dat predikte ook Johannes de Doper, zoals we kunnen lezen in Markus 1 vers 4: "Johannes was dopende in de woestijn, en predikende de doop der bekering tot vergeving der zonden." De kanttekening merkt op dat de doop zo wordt genoemd 'omdat hij bediend werd aan degenen die hun zonden beleden en bekering beloofden, en om voor hen een teken en verzegeling te wezen, dat hun zonden hen door God om Christus' wil vergeven waren.' Hier wordt duidelijk hoe bekering of berouw en vergeving verbonden zijn: wie zijn zonden belijdt, ontvangt vergeving. Nee, niet zonder geloof in de beloofde Verlosser en in de God aller genade, maar door middel van het geloof in de gekomen Zaligmaker en Zijn volbrachte werk aan het kruis.

Wie bekering en vergeving der zonden uiteenhaalt, vraagt om moeilijkheden, op velerlei terrein, zowel ten aanzien van de beleving der ellende, als de beleving der verlossing en der dankbaarheid. De Bijbel haalt bekering of berouw en vergeving der zonden niet uit elkaar, maar verbindt die twee onlosmakelijk aan elkaar. Daarom is de vergeving der zonden in de eerste plaats een zaak van geloof en daarna / daardoor een zaak van gevoel of beleving, zoals we lezen in vraag en antwoord 56 van de Heidelbergse Catechismus:

'Wat gelooft gij van de vergeving der zonden? Dat God om het genoegdoen van Christus wil al mijn zonden, ook mijn zondige aard, waarmee ik heel mijn leven lang te strijden heb, nimmermeer wil gedenken, maar mij uit genade de gerechtigheid van Christus wil schenken, opdat ik nimmermeer in het gericht Gods kom.'

Deze vergeving der zonden aan te nemen is nu de taak en het voorrecht van het geloof. En als u vergeving kreeg? Niet alleen kreeg aangeboden, maar door middel van geloof in de verkondiging van het heilig Evangelie mocht omhelzen? Dan komt dagelijks de bede aan de orde: "Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren", waarvan de Heidelbergse Catechismus zegt (in antwoord 126):

'Wil ons, arme zondaren, al onze misdaden, en ook de boosheid, die ons altijd aanhangt, om het bloed van Christus wil niet toerekenen.'

Zijn uw zonden allemaal vergeven? Zegt u: dat is zo ongelooflijk, want het is zo heel, heel erg wat ik al de jaren van mijn leven, dag na dag, heb gedaan ...!!! Dan sluit ik af met vraag en antwoord 69 van dat heerlijke troostboek van onze gereformeerde kerk: 'Hoe wordt gij in de heilige doop vermaand en verzekerd dat de enige offerande van Christus, aan het kruis geschied, u ten goede komt? Zo, dat Christus dit uitwendig waterbad heeft ingezet en daarbij heeft toegezegd dat ik zo zeker met Zijn bloed en Geest van de onreinheid van mijn ziel, dat is van al mijn zonden, gewassen ben, als ik uitwendig ben gewassen [= gedoopt] met water, dat de onzuiverheid van het lichaam pleegt weg te nemen.'

Ds. W. Pieters

Commentaar - DJK : Geliefde lezer, vanuit deze onbijbelse verderfelijke pestgedachten van deze ouderling worden niet alleen de mensen middels de huisbezoeken op een ontzaggelijke wijze bedrogen en misleidt voor de eeuwigheid, maar ook leespreken uitgezocht om 's zondags voor te lezen aan de gemeenten, waarvoor zij menen gesteld te zijn geworden als ziele(mis)leiders. Ik weet waarover ik spreek, want ik heb het van zeer dichtbij mee gemaakt en ervaren. Het antwoord op deze vraag van ds. WP vind ik persoonlijk helderder en bijbelser, dan zijn antwoord op de vorige vraag.

Maar nu het ergste van alles, deze ouderling zal zijn volk nooit willens en wetens bedriegen voor de eeuwigheid, nee, ook hij is geslagen en mee gezogen in de leerdwaling waarmee God behoudend kerkelijk Nederland geslagen heeft, zonder dat hij het zelf weet. *"En daarom zal God hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven, 2 Thess. 2:11"* – lees a.u.b. ook eens het verband van deze tekst! Kijk lezer, en dat is nu het oordeel wat er op Nederlands behoudende kerken rust, maar ook gelijk de reden waarom het onafwendbare oordeel eens zal gaan beginnen bij het huis Gods.

Want wie zal kunnen wenden wat er heden ten dage in de kerken allemaal loos is. Wie zal die desbetreffende dominees naar huis gaan sturen om hen te zeggen dat zij beter ander werk kunnen gaan doen, in plaats van hun gemeenten te misleiden voor de nimmereindigende eeuwigheid. Wie zal die destbetreffende ouderlingen en diakenen het gaan aanzeggen dat zij, voor het welzijn en voor het welvaren van hun gemeenten, beter hun ambten neer kunnen leggen? Wie zal de vele H. Avondmaaltafels in kerkelijk Nederland nog kunnen wenden en keren, waar door velen (vaak onwetend) het verbroken Lichaam van Christus tot een oordeel gegeten wordt, en waarmee een ontzaggelijke vloek over de gemeenten gehaald wordt? Is dit dan niet de vloek, namelijk dat zo vele dominees, ouderlingen en diakenen een Christus aanprijzen en prediken die ze zelf niet kennen als hun schuldovernemende Borg en Middelaar....?? Hierin moet ook ikzelf als eerste de hand in eigen boezem steken, want ook wij hebben aan deze dwaasheden zeer lange tijd mee gedaan, totdat den Heere het behaagde mij uit deze dwalingen te verlossen. Dat is nu onderscheid, waar geen onderscheid is, geliefde lezer. Misschien kunt u nu daarom ook een weinig meer begrijpen hetgeen mij drijft om anderen te waarschuwen van en over hetgeen ik van dichtbij gezien en ervaren heb. Want, wie zal deze vloek over gans behoudend kerkelijk Nederland nog kunnen weren of wenden? Ik hoop dat u nu een weinig meer zult kunnen begrijpen waarom wij geen enkele verwachting meer van de huidige kerkelijke denominaties in Nederland, meer hebben. God zal wel eens terug gaan komen, en nog eens rijkelijk gaan werken in Nederland, dat geloof ik vast en zeker, maar dat zal wezen na de ontzaggelijke gerichten, en let hierbij ook gedurig op het volk Israel. Maar nooit meer op en middels de brokstukken en de puinhopen die wij, **ook ik**, van deze planting Gods in NL gemaakt hebben.

"Twist tegen ulieder moeder, twist, omdat zij Mijn vrouw niet is, en Ik haar Man niet ben; en laat ze haar hoererijen van haar aangezicht, en haar overspelerijen van tussen haar borsten wegdoen. Opdat Ik ze niet naakt uitstrobe, en zette ze als ten dage, toen zij geboren werd; ja, make ze als een woestijn, en zette ze als een dor land, en dode ze door dorst; En Mij harer kinderen niet ontferme, omdat zij kinderen der hoererijen zijn, Hosea 2:1-3"

DJK